

icke har några tjenstgöringspenningar såsom ersättning för sådana resor, som den föreslagna lönen, icke på långt när, jemte nödiga lefnadskostnader, kan betäcka. Jag tror derföre att, om man vill förekomma liknöjdhet i tjensteutöfningen, måste desse tjenstemän lönas på ett sätt, som motsvarar deras åliggande, ty den sanning ligger här mycket nära, att en illa aflönad tjenare uppfyller sina pligter äfven illa.

Jag vill med anledning häraf vördsammast föreslå

att länsmännens löner höjas till 1,000 R:dr samt derutöfver 300 R:dr i tjenstgöringspenningar.

Stockholm den 28 Januari 1873.

J. M. Englander.

N:o 43.

Af Herr **J. M. Englander**: *Med förslag till åtskilliga ändringar i gällande förordning om försäljning af bränvin och andra destillerade spirituösa drycker.*

Lagstiftningen rörande försäljning af bränvin och andra brända eller destillerade drycker har allt sedan år 1855 till sina hufvudsakligaste grunder kunnat lemnas oförändrad, emedan den visat sig motsvara ändamålet att stäfja missbruket af starka drycker. Klagomål öfver olägenheter, som af nämnda lagstiftning vållats, hafva dock icke uteblifvit; men endast i tvänne hänseenden hafva dylika klagomål funnits grundade. Det har nemligen måst erkännas, att författningen lemnat rum för bränvinshandelns monopoliserande och derigenom beredt utväg för städerna att undandraga producenten sin behöriga ersättning och att utsuga den fattigare befolkningen, äfvensom att det icke lyckats att hålla försäljningen inom de i författningen utfästade särskilda gränserna för den handel med bränvin,

som är en hvar tillåten; för minuthandel med bränvin och för utskänkning af bränvin. För att hindra bränvinshandelns monopoliserande stadgades genom Kongl. kungörelsen den 26 Juni 1871, att bildande af bolag för bedrivande af minuthandel med bränvin icke vidare vore tillåtet. Härigenom bragtes författningen i en närmare öfverensstämmelse med den grundsats, att lagstiftningen icke eger rätt att ingripa i den enskilda företagsamheten vidare, än som för lagstiftningens ändamål ovilkorligen kräfvades. Förmedlingen emellan näringsfrihetens fordringar och de inskränkningar deri, som arten af denna lagstiftning föranleder, blef jemväl sålunda mera rättvis, på samma gång den för författningens hufvudsakliga stadganden bestämmande åtskilnaden emellan minuthandeln och utskänkningen erhöll vidare tillämpning och ökad erkännande. I intetdera af dessa hänseenden har dock den inträdda förändringen i någon synnerlig mån medfört de åsyftade förmånerna, ty ännu kvarstår rättigheten för städerna att bestämma antalet af minuthandelsrättigheterna och att sålunda nedhålla konkurrensen med de för städernas räkning bedrifna utskänkingsrättigheterna, hvarigenom monopolet i sjelfva verket är i kraft, om ock någon inskränkning deri inträdt; och icke heller har den utsträckta åtskilnaden emellan minuthandeln och utskänkningen ledt till upphörande af den så kallade salningen, hvilken tvärtom antagit sådana dimensioner, att städer finnas, der partihandeln, som icke är belastad med någon afgift, tillhandahåller för den omedelbara förbrukningen större delen af den erforderliga varan. Vid sådana förhållanden kan det icke vara annat än med lagstiftningens grunder öfverensstämmande, att söka ytterligare hindra bränvinshandelns obehöriga monopoliserande, och att söka vidmakthålla de i författningen bestämda gränser för bränvinshandeln under olika vilkor; och det är med dessa syftemål förslag till ändringar i bränvinslagstiftningen nu värdsamt till pröfning framställas.

Det är genom en noggrann skilnad emellan partihandeln, minuthandeln och utskänkningen, som författningen afsett att i första rummet vinna sitt mål, att försvåra åtkomsten till bränvin för det tillfälliga och obegränsade begäret. Producentens rättighet att afyttra sin vara bereddes allt billigt afseende, då han fick aflåta minst 15 kannor. Hushållsbehovet ansågs fylldt då en half kanna fick afhämtas hos minutören; och att afsigten med utskänkningen egentligen var den, att tillhandahålla hvad som utan missbruk kunde förtäras vid måltiden, ådagaläggas genom stadgandet, att mat jemväl alltid skall vara der att tillgå. Annorlunda visa sig dock dessa stadganden i tillämpningen.

Då det medgafs partihandeln att utlemna bränvin till belopp af minst 15 kannor, så hade bestämmelsen sin grund deri, att den större

omsättningen vanligen skedde till minst detta belopp, som motsvarade det så kallade ankaret. Det ansågs icke sannolikt, att något missbruk deraf skulle uppkomma; men huru har saken gestaltat sig? På två och möjligen flera sätt kringgås nu bestämmelsen. Antingen säljes ett kan-netal, som öfverstiger det tillåtna med just jemnt det belopp, köparen verkligen åstundar, och derefter återköpes af säljaren 15 kannor, som köparen är lagligen oförhindrad att åter aflåta; eller ock utlemnar sälja-ren till en köpare 15 kannor, hvilka deremot denne fördelar emellan andra efter öfverenskommelse, dervid han erhåller betalning för hvad han till säljaren erlagt, vanligen förut, men äfven understundom vid eller efter fördelningen af det köpta. Det är på ettdera eller bägge dessa sätt, som bränvinshandeln bedrifves i så små quantiteter som helst af personer, hvilka för sådan handel icke erlägga någon afgift. Den för-del köparen tillgodonjuter utgöres af nedsättningen i det pris, minutören och utskänkaren måste fordra, för att betäcka de afgifter, som af dem erläggas. Köparen får dock oftast åtnöja sig dermed, att nedsättningen icke på långt när motsvarar skatten, och att således äfven en del af denna tillgodokommer säljaren.

I minuthandeln sker väl endast sällan ett direkt åsidosättande af författningens föreskrifter, men minutören gynnar dock allt för ofta den så kallade salningen på det sätt, att han utlemnar det minsta beloppet, fördeladt i särskilda mindre kärl. Ehuru han nogsamnt inser, att det sålda är ämnadt att sålunda fördelas emellan särskilda köpare, anser han sig icke hafva öfverträdt sin befogenhet, då han icke sjelf verkställt för-delningen dem emellan. Anledningen till denna salning är utan tvifvel till stor del att söka deri, att arbetaren för sitt hushållsbehof icke vill eller förmår köpa mera än en butelj, och kan salningen endast undan-rödjas på det sätt, att minutförsäljningen lämpas efter folkets vanor och behof. Om det verkligen är meningen att låta arbetaren förse sig med hvad han behöfver, utan att därför tvinga honom att gå till krogen, så finnes därför den enkla utväg, att låta minutören sälja hvad som utgör innehållet af en butelj och att bestämma beloppet så, att all tvist om det verkligen sålda förekommes. Då skulle åtminstone salning för inköp af hushållsbehofvet upphöra. En annan anledning till salning är det höga pris utskänkningsbolagen sätta å sin vara. Prisbestämningen må nu ske för åstadkommande af en betydligare vinst eller i den filantropiska afsigten att hindra arbetaren att för sina penningar få mycket af varan, så har det höga priset hos utskänkaren likväl i bägge fallen den följd, att arbetarne finna sin räkning att äfven för omedelbar förtäring göra inköpet hos minutören; för hvilket ändamål de samlas i närheten

af försäljningsstället och, sedan för sammanskjutna medel ett stop bränvin blifvit hemtadt, tömmes detta på stående fot å gatan eller i närmaste portgång, dervid fördelningen sker supvis och det hela inom några ögonblick är förtärdt, då mången, för att komma i fullt åtnjutande af sin rätt, omedelbart gör sig till föremål för polisens omsorg. Denna salning kan väl icke af minutören förekommas; men tyvärr är det anledning antaga, det salningen af honom ofta på allahanda sätt befordras; och detta synes både kunna och böra hindras.

Hvad utskänkaren angår, skall man väl tro sig ega skäl förutsätta, att då hans rättigheter äro nära nog obegränsade, han icke heller skulle kunna ega anledning att missbruka dem. Sådant är dock icke förhållandet, utan jemväl han finner sig besvärad af den enda föreskrift som innefattar ett vilkor för hans rättigheter. Ätminstone är detta fallet på ställen, der utskänknigen bedrifves af bolag. Exempelvis kan upp gifvas, att utskänkningsbolaget i Göteborg öppnat flera försäljningsställen, der bränvin får afhemtas i hvilken ringa mängd som helst, men icke på stället förtäras; hvarför ej heller mat finnes att tillgå. I sjelfva verket utminuteras å dessa ställen bränvin i mindre mängd, än den som för utminuteringen är bestämd; och vilkoret om mats tillhandahållande åsidosättes utan all tvekan. Den konkurrens, som på detta sätt uppstalles emot minutören, vållar, att han i sin ordning söker sin räddning i salningen och befordrar denna, så vidt omständigheterna medgifva. Utskänkningsbolagen bryta alltså uppenbart de för dem gällande föreskrifter och befordra salningen, dels genom det författningsstridiga intrång de göra i minutörens rörelse, och dels derigenom, att de sätta priserna oskäligt högt och tvinga arbetaren att taga sin tillflykt till salningen, för att icke blifva allt för mycket uppskörtad.

Med den måhända nog vidlyftiga framställning, som nu lemnats om bränvinshandelns verkliga ställning, har afsigten varit att visa, det författningens bestämmelser icke kommit till efterlefnad, hvarken i afseende på parti- eller minuthandeln och ej heller i fråga om utskänknigen. Partihandeln eger, under nu gällande föreskrifter, i sin makt att tillintetgöra både minuthandeln och utskänknigen. Minuthandeln, som är starkast kontrollerad, undandrager sig allt det biträde, den kunde lemna till fylleriets hämmande, och tvingas af konkurrensen från utskänkaren att understödja köparnes sträfvan att undgå dennes prejeri; och utskänkaren, icke nöjd med sin rätt att sälja huru litet som helst, upprättar försäljningsställen, hvarest bedrifves minuteri, men icke utskänkning, sådan denna af författningen bestämmes. Genom alla dessa förenade bemödanden att tillintetgöra författningens människovänliga afsigter frodas sal-

ningen och med den det oregelbundna superiet, under omständigheter, som ofta rent af nödga förtära mera än hvad som eljest skulle komma i fråga.

Så länge meningarne icke äro någorlunda ense derom, att det monopol på utskänkning, som nu i de flesta städer förefinnes, i likhet med hvarje annat monopol, vållar mera skada än gagn, lär det icke löna mödan att ifrågasätta utskänkningens försvinnande, men nödigt synes det vara att tvinga dem att efterleva författningen. Detta kan dock knappast ske på annat sätt, än att gränsen emellan utskänkingen och minuthandeln bestämmes närmare och i viss mån annorlunda. Så vida som det utan någon närmare utredning får antagas temligen allmänt erkänt, att kroglifvet företrädesvis medför frestelse till öfverflödigt förtärande af starka drycker, synes ej heller många ord vara erforderliga för att bibringa insigt derom, att arbetaren måste beredas tillfälle att hos minutören köpa det bränvin, han för sitt hushåll behöfver. Om han ock skulle frestas att af det lilla förrådet i hemmet förtära mera på en gång, än som för honom kan vara nyttigt, så har han åtminstone själf beredt sig denna frestelse, och bär ensam därför ansvaret, hvilket han icke kan kasta på samhället, som deremot med rätta måste vidkännas skulden, om det genom obehörigt ingrepp i arbetarens lefnadsvanor tvingar honom att blottställa sig för kroglifvets frestelser. At minuthandeln måste fördenskull medgifvas rättighet att sälja bränvin till mått af en butelj; men på det att tvist icke må uppstå om kärlets rätta innehåll, kan bestämmelsen endast meddelas under den form, att minsta beloppet för minuthandeln blifver tjugu tum.

Vidare synes det vara nödvändigt, att i städerna, der tillgången till minutören är lika lätt som till krogen, all minutafhemtning af bränvin skall ske hos den förre.

På landet förenas naturligen med utskänkingen jemväl minuteringen, och dessa olika rörelser komma icke der i kollision; men i staden skall konkurrensen emellan minuthandlanden och utskänkaren ovilkorligen föranleda till klagomål å minutörens sida öfver intrång i hans beskattade rörelse och till frestelse för honom att genom salningens befordrande söka sin godtgörelse. En noggrann och fullständig åtskilnad emellan dessa olika näringssätt är det enda medlet att förekomma en täflan, som har arbetaren till föremål och hans ofärd till följd.

Med dessa och andra dylika bestämmelser är dock föga eller intet vunnet för salningens förekommande, om icke det bestämmes, hvad parti- och minuthandeln angår, att på ett kärl aldrig får utlemnas bränvin till mindre belopp än det minst tillåtna. Endast derigenom kan salningen

motarbetas; och då förfaller ock all fråga, om olika slag af spirituosa får utlemnas af tillsammans det minsta tillättna beloppet. Vål kan det synas hårdt för den enskilde att få sälja 15 kannor, men icke en eller 14 kannor derutöfver, därför att lämpliga kärl för afhemtningen för tillfället saknas; men salningen kan icke förekommas, om icke en sådan bestämmelse blifver gällande; och detta torde vara ett tillräckligt skäl för medborgaren att villigt underkasta sig en dylik inskränkning.

Ett väsendtligt vilkor för salningens undanrödjande är ock, att ansvar åläggas icke allenast den försäljare, som befordrar salning, utan jemväl den, som verkställer densamma genom fördelning af det köpta bränvinet. Mycken tvekan har väl försports, då det förut varit i fråga att förklara denne sednare såsom säljare; han är dock den, som emottager penningarne af de verkliga köparne och utlemnar till dem varan; hvarföre skulle han då icke anses såsom säljare, då köp ju icke är annat än utbyte af penningar emot varor? Det är genom honom, som förbrytelsen blir möjlig, och det är han, som föröfvar den. Af hvilken grund skulle han då kunna undgå ansvaret för sin handling, sedan denna af lagen förklarats vara en förbrytelse emot samhället?

De flera stadganden i författningen om försäljning af bränvin, som medgifva att rättigheten till bränvins försäljning meddelas för en tid af högst tre år, föranleda olika behandling af minutören och utskänkaren, och gifva derigenom tillfälle till mannamån, som oftast sker till bolagens förmån. Det synes derföre nödvändigt, likasom af andra skäl lämpligt, att alla de rättigheter, hvilka förenämnda bestämmelser afse, utlemnas för bestämd tid af ett år.

Likasom bolagen i sistnämnda hänseende blifvit gynnade framför minutören, så har ock bemödandet att minska konkurrensen för bolagen ledt till en fortgående minskning af antalet utaf minuteringsrättigheterna. Utan afseende på den försäkran, som genom 19 § i 1855 års förordning lemnades dåvarande handlande, om bibehållande af minuthandeln, har antalet af minuthandelsrättigheter så inskränkts, att endast ett fåtal af de handlande, som ännu fortfara i sin verksamhet, kunna fortsätta sin rörelse. Intresset för bolagen har allt för stort inflytande på bestämmandet af antalet utaf minuteringsrättigheterna, och en närmare bestämmelse till reglering af detta antal är ovilkorligen erforderlig. Det tillhör lagstiftningen att gifva en sådan bestämmelse, ty det är redan orätt att åt den enskilde, vare sig korporation eller person, lemna makten att bestämma öfver rättigheten att söka utkomst och bergning; men ännu oriktigare blir detta, då den bestämmande myndigheten i sjelfva verket är

den, som har det största intresse att nedhålla konkurrensen. Magistraten och stadsfullmäktige befinna sig nu i en falsk ställning och kunna icke utan allmän skada i denna bibehållas. Då regleringen således måste tillhöra lagstiftningen, kan den ej heller utan orättvisa inskränkas till minuteringsrättigheterna, utan torde jemväl böra afse utskänkingsrättigheterna, så vidt dessa icke äro öfverlemnade till bolag. Vid bestämmandet af grunden för beräkningen af antalet, torde endast folkmängden kunna tagas till ledning. Dervid måste dock jemväl afseende fästas på befintliga förhållanden, så att de så kallade äldre rättigheterna tagas i beräkning i det antal, som folkmängden anvisar. På de flesta ställen har antalet så väl af utskänkare som minutörer säkerligen vida öfverstigit en för hvarje tusen af innevånarnes antal; och ännu torde rättigheterna, der icke endera eller bägge af dessa näringar våldsamt undertryckts, uppgå till detta antal. Någon tvekan bör således icke kunna uppstå att fastställa nämnda beräkningsgrund för antalet af försäljningsställen; vederbörande obetaget att, då särskilda förhållanden påkalla ett ökad antal, ett sådant medgifva.

I öfrigt synes anledningar fortfarande förekomma dertill, att städer finnas, som på allahanda sätt njuta inkomster af bränvinshandeln, hvilka tillflyta kommunens kassa, men icke redovisas bland de afgifter, deri landstingen och hushållningssällskapen ega undfå del. Ett stadgande, att all sådan inkomst skall anses såsom afgift af bränvinshandeln, är således nödigt, likasom det måste vara berättigadt stadga, att der fördelningen icke sker på föreskrifvet sätt, den rättighet är förverkad, hvorigenom den obehöriga inkomsten blifvit beredd, det vill säga, rättigheten att inom staden bilda bolag.

På dessa grunder hvilat mitt förslag, att den gällande Kongl. förordningen om försäljning af bränvin och andra destillerade drycker måtte undergå förändring i nedannämnda delar, och alltså följande §§ erhålla föreslagna lydelse, nemligen:

§ 1.

Oförändrad.

§ 2.

Den, som erhållit rättighet att idka handel med bränvin får ej sälja mindre än 20 tum.

§ 3.

Vid handel, som i förestående §§ omförmäles, må bränvin icke i ett kärl utlemnas till mindre belopp, än det minsta som i hvarterda fallet får säljas; och må ej heller fördelning af såldt bränvin till mindre än de sålunda stadgade beloppen å försäljningsstället tillåtas, eller medverkan till sådan fördelning på annat sätt af försäljaren lemnas. Å försäljningsstället får icke något af det sålda bränvinet förtäras.

§ 4.

Den, som erhållit rättighet att idka utskänkning af bränvin, må sälja huru litet belopp som helst. Å utskänkingsställe i stad eller köping må bränvin ej utlemnas till afhemtning; der skall alltid mat vara att tillgå.

§§ 5 & 6.

Oförändrade.

§ 7.

I stad skall magistraten hvarje år inom första hälften af April för Vår Befallningshafvande uppgifva de källarmästare, vinskänkar, idkare af schweitzerirörelse, traktörer och värdshusvärdar, hvilka å sin rörelse innehafva burskap, äfvensom de näringsidkare, hvilka rättighet till sådan rörelse, som i denna författning under minuthandel med eller utskänkning af bränvin förstås, blifvit förlänad för bestämd tid, hvilken före ingången af nästa försäljningsår icke tilländalöper.

I sammanhang dermed och sedan stadsfullmäktige eller, der sådane ej finnas, allmän rådstufva hörde blifvit, skall magistraten till Vår Befallningshafvande afgifva förslag å antalet af de minuthandels- och utskänkingsrättigheter, som anses böra andra personer, än de i första momentet omförmälde, för ett år tilldelas. I hvarje stad eller köping skola minst ett minuteringsställe och ett utskänkingsställe tillåtas; och der inneväarnes antal uppgår till 2,000 eller derutöfver, skall minst en rättighet af hvarterda slaget medgifvas för hvarje tusental af inneväare; dock bör i det sålunda bestämda antalet af rättigheter inbegripas de, som enligt första momentet äro i kraft. Der det finnes nödigt att anvisa viss trakt af staden åt hvarje försäljningsställe skall jemväl derom hos Vår Befallningshafvande af magistraten framställning göras.

Vår Befallningshafvande fatte derefter sitt beslut i ämnet och gifve

det magistraten tillkänna; dock må ej, både emot magistratens och stadsfullmäktiges eller allmän rådstufvas afstyrkande, antalet af näringsidkare enligt andra momentet bestämmas högre, än det lägsta, som den i samma moment fastställda beräkningsgrund utvisar.

§§ 8 & 9.

Oförändrade.

§ 10.

De uti § 7 mom. 2 omförmälda försäljningsrättigheter äfvensom de, hvilka magistraten, sedan stadsfullmäktige eller, der sådane ej finnas, allmän rådstufva blifvit hörda, finner skäligen låta i uppsagde eller förverkade rättigheters ställe under nästföljande försäljningsår utöfvas, varde hvar för sig innan Juli månads utgång af magistraten på offentlig auktion utbjudna för den bestämda tiden af *ett* år åt den eller dem, som åtaga sig afgift för högsta kannetal. Auktionsanbudnen pröfvas af magistraten, som eger dem, med afseende ej mindre å de bjudandes behörighet och tjenlighet än äfven å den erbjudna afgiftens belopp, antaga eller förkasta.

Uppstår i stad fråga om öfverlåtande å bolag af all den utskänkning af bränvin, hvilken skall enligt nästföregående moment å auktion utbjudas, må magistraten genom en månad förut utfärdad offentlig kungörelse inom viss utsatt tid infordra skriftliga anbud å sådan utskänkning. Inkomna anbud granskas af magistraten, hvilken, efter det stadsfullmäktige eller, der sådane ej finnas, allmän rådstufva blifvit hörde, insänder handlingarne jemte eget utlåtande till Vår Befallningshafvande, som med afseende å ej mindre bolagens tjenlighet, än äfven den erbjudna afgiftens belopp, samt förhållandet emellan nämnde afgift och det kannetal bränvin, bolaget anses kunna afyttra, eger anbudnen antaga eller förkasta. Sådant anbud får dock icke antagas om afgiften är lägre, än sammanlagda beloppet skolat enligt § 17 minst utgöra, ifall försäljningsrättigheterna varit åt särskilda personer upplåtna; och må magistraten, om gjordt anbud antages, med bolaget sluta aftal för den bestämda tid af ett år i sender; skolande i annan händelse, äfvensom då af bolag gjordt anbud icke före Juni månads utgång blifvit pröfvadt, förfaras såsom i mom. 1 stadgadt är.

I det fall att i stad, der utskänknigen bedrifves af bolag, icke iakttages hvad i § 24 föreskrifves om fördelning af inflytande afgifter, skall
utskänk-

utskänkningsrättigheterna ovilkorligen på auktion utbjudas i den ordning ofvan är stadgadt.

§§ 11, 12 & 13.

Oförändrade.

§§ 14 & 15.

Bibehållas utan annan förändring, än att i stället för orden »högst tre år» sättes ett år.

§§ 16 till och med 23.

Oförändrade.

§ 24.

Utaf de afgifter, som enligt denna förordning inflyta för minuthandel med och utskänkning af bränvin, vare sig i stad eller å landet, insättes i landtränteriet en femtedel för landstinget och en femtedel för hushållningssällskapets räkning, för att af desamme förvaltas och användas till ändamål, som för länet nyttiga äro. Såsom afgift för minuthandel med och utskänkning af bränvin anses allt, som till följd af sådan handel och utskänkning till kommunens kassa ingår.

Öfriga moment i denna § oförändrade.

§§ 25 till och med 40.

Oförändrade.

§ 41.

Den som, utan att vara till minuthandel med eller utskänkning af bränvin berättigad, förytttrar bränvin till mindre belopp än 15 kannor eller eljest åt annan emot betalning, vare sig denna före, vid eller efter utlemnandet emottages, aflåter eller utlemnar bränvin till mindre belopp än nu nämndt är, böte första gången från och med 30 till och med 60 R:dr; andra gången från 60 till och med 120 R:dr och tredje gången

från 120 till och med 240 R:dr. Den, som fjerde gången eller oftare med sådan förbrytelse beträdes, dömes till fängelse från och med två månader till och med ett år.

Der den, som eger rättighet till minuthandel med bränvin, föryttrar sådant till mindre belopp än 20 tum eller utlemnar bränvin å ett kärl till mindre än sagda belopp, eller ock tillåter förtäring deraf på stället eller fördelning derstädes till mindre belopp, eller eljest medverkar dertill att sådan fördelning sker, skall vara underkastad enahanda ansvar, som i första momentet bestämmes.

I alla dessa fall skall förbrytaren dömas att utgifva minuthandels- eller utskänkingsafgift för det kannetal, som, efter hvad utredas kan, blifvit föryttradt, dock ej under det belopp, som svarar mot en fjerdedel af hvad enligt de i §§ 17 och 18 stadgade grunder för år minst utgå bör.

Dessutom vare det i försäljningsrummet befintliga bränvin till och med 60 kannor tillika med kärl, som för deras afhemtning tjenliga äro, underkastade beslag och förbrutna.

Om förbrytelsen skett å sön- eller helgedag, ökas straffet med böter från och med 15 till och med 30 R:dr.

§§ 42 till och med 59.

Oförändrade.

Stockholm den 28 Januari 1873.

J. M. Englander.